

מסורת הש"ס

(א) [צ"ל אמר], (ב) סוכה מה: (ג) [צ"ל ואמר], (ד) ויגרשני"י הכהן ד"ה כתב לא יסורו וכו' משמע להדיא דהיה נרשמו והנחת את הנדים בטבעות (תמונה כה פי"ד), (ס) [אין גרשניי שכתב גר"ה כתב לא יסורו וכו' נראה שגם באתקפת' דרנ"י כרי' מיונה גרס והנחת],

תורה אור השלם

- ¹ וְעִשְׂתִּי חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב בְּמַעֲשֵׂה אִפְסָר תַּעֲשֶׂנוּ וְהָב תְּחִלַּת וְאֶרְגָּמָן תַּעֲשֶׂנוּ וְשֵׁי יָשֵׁם מִשְׁרָר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: שְׂמוֹת כַּח טו
- ² וְיִרְקַע אֶת פִּתֵי הַזֹּהָב וְקָצַץ פִּתִּילִם לַעֲשׂוֹת בִּתְרוֹךְ הַתְּחִלַּת וּבִתְרוֹךְ הָאֶרְגָּמָן וּבִתְרוֹךְ תּוֹלַעַת דֹּחַשֵׁן וּבִתְרוֹךְ הַשֵּׁשׁ מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב: שְׂמוֹת ל ט ג
- ³ וְהָיָה פִי רֹאשׁוֹ בְּתוֹכּוֹ שְׁפָה יְהִיָּה לְפִיו סִבֵּב מַעֲשֵׂה אֹרֶג כִּפִּי תִקְרָא יְהִיָּה לוֹ לֹא יִקְרַע: שְׂמוֹת כח לב
- ⁴ וְיִרְכָּסוּ אֶת הַחֹשֶׁן מִטְּבַעְתֵּי אֵל טְבַעַת הָאֶפֶד בְּפִתִּיל תְּחִלַּת לְהִיחֹת עַל חֹשֶׁב הָאֶפֶד וְלֹא יִזָּח הַחֹשֶׁן מִעַל הָאֶפֶד: שְׂמוֹת כח כח
- ⁵ בְּטַבַּעַת הָאֶרָג וְהָיָה הַבָּדִים לֹא יִקְרַע מִרוֹדוֹ: שְׂמוֹת כח טו
- ⁶ וְהֻבַּק אֶת בְּדִיו בְּטַבַּעַת וְהָיָה הַבָּדִים עַל שְׁתֵּי בְטַבַּעַת הַמִּזְבֵּחַ בְּשָׂאת אֹתוֹ: שְׂמוֹת כו ז
- ⁷ וְעִשְׂתִּי אֶת הַתְּקָרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים עֲמֻדָּיִם: שְׂמוֹת כח טו
- ⁸ אֶת בְּגָדֵי הַשָּׂרָד לְשָׂרֵת בְּקִשָּׁשׁ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן וּבְתוֹךְ אֵלֶּיךָ בְּגָדֵי בְּגָיו לְכֹהֵן: שְׂמוֹת לה יט

- ¹ וְעִשְׂתִּי אֶת הַתְּקָרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים עֲמֻדָּיִם: שְׂמוֹת כח טו
- ² אֶת בְּגָדֵי הַשָּׂרָד לְשָׂרֵת בְּקִשָּׁשׁ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן וּבְתוֹךְ אֵלֶּיךָ בְּגָדֵי בְּגָיו לְכֹהֵן: שְׂמוֹת לה יט

גליון הש"ס

גמרא זו כתיב שלא יקרא. כספרי קרבן מנחה מיומן מ"ח ה' ה' הא למרין בגמלתין דף כ' ע"א בקרא דלא ירבה לו שם ולא יסור לגבו ד"ה לא ירבה לו שם משום שלא יסור ולא מקשים מי כתיב שלא יסור:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ותרי דחד חד ועשית כתיב שהיו כל: (ב) שם ומכיו והוצאת את בדיו בטבעות: חל"מ וכו' ג' רש"י והבאת את הבדים בטבעות:

תו"ם ישינים

שהיה על הראש כדלמריקן (קידושין א, ב) גבי נילאי קסם להם נקץ ענין ענין משמע שעל הראש מנן בין ענין (ד)תפילין. אך קשה לדיכוי אמרו לא מייחב דג' שני דוחשים ההוא דמקום י' בראש להיחב וז שני תפילין ב' היכי דמייחב לה' בפי' בחרת' דעירובין (נא, ב) ובגמ' דכ"ל גלגלים (נא, ב) א"ן כיון שהיו על הראש, ואומר ה"ר אהרן דהיינו טעמא לפי שלא הזכיר שם בראש שאלץ מונח על הראש אלא אפי' דייקני ליה ואומר (ירמיו') כי מכלן ים לדקדק שיעור רוחשן של תפילין לפי ריבוי, דכיון שהיו הן בתחילת הראש בתקום משמיהן וז תפילין כדפי' בעירובין (במקום שהנחת) [שמקום

בא לו כהן גדול פרק שביעי יומא

כליל, גדיל ואין גדיל פחות משנים: ואין דנין **כלי מסכשט** כלי. רימונים קשטו של מעיל הן: **ארבעה דשיאט שיא**, ארבעת מינין של שש שש דהא גאמר זו שש ואמר מר דברים שנאמר בהן שש חוטן כפול ששה: לא **דינא ולא דיינא**, אין ספק וערעור בדבר: וקלץ

פחילים, פחילים משמע תרין וכשקולץ

כל אחד לשנים הוה ליה ד': **רב אשי אמר**, היינו טעמא דהזכר' לא אפשר דכתב ציה לעשות אותו בתוך התכלת ובתוך הארגמן משמע שיערב ממנו

עם כל מין ומין: **ניעביד ארבעה**.

המיינן דתרי תרי חוטינן של זהב הוו להו תמניא של זהב: **חדקניהו**. קשרם יפה ועל הטבעות והזדים אומר שיתנס בטבעות בדוחק: **כתיב לא יסורו**, אלמא אין זזין מהן וכתיב (שמות כה) והצאת אלמא הולכים וצאים בתוכן: **מספרקין ואין נשמטים**, בראשיהם היו עצים והכנים ראשן אחד בדוחק בטבעת ובאלמנען היו דקין הלכך לא היו נדחקין בטבעות אלא מתפרקין והולכין לכאן ולכאן אבל אינן נשמטין לאלת מהן לפי שהן עצים בראשיהן: **ידך גדילתן**, העליון למעלה והתחתון למטה: **שמעמידן אם ציפויין**, יציאי הוזה מעמידין ע"י מסמרות. לשון אחר שלא התלעבו ולא נפל ציפויין: **שמא תאמר**, משגגנו אזכ סיבדן שלא יסובו עוד: **וצטל ספויין**, מה שאנו סוכין וזופין להן: **שרי**, לשון שריד: אלמלא

ליה שפה כי היכי דלא ניקרע *מי כתיב שלא יקרע ^א(ואמר) ר' אלעזר דהמזויה חושנ מעל האפוד *והמסיר בדי ארון לוקה שנאמר *לא יזח ^ב ולא יסורו מתקף לה רב אחא בר יעקב ודילמא כי קאמר רחמנא חדקניהו ועבדינהו שפיר כדי שלא יזח ולא יסורו מי כתיב שלא יזח ושלא יסורו רבי יוסי בר' חנינא רמי כתיב *בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו וכתיב *ו ^ג והובא את בדיו במבעות הא כיצד מתפרקין ואין נשמטין תניא גמי הכי במבעות הארון יהיו הבדים יכול לא יהיו זזין ממקומן ת"ל והובא את בדיו במבעות אי והובא את בדיו יכול יהיו נכנסין ויוצאין ת"ל במבעות הארון יהיו הבדים הא כיצד מתפרקין ואין נשמטין אמר רבי חמא ברבי חנינא ^דמאי דכתיב ^העצי שטים עומדים שעומדים דרך גדילתן דבר אחר עומדים שמעמידין את צפויין ד"א עומדים שמא תאמר אבד סבדן ובטל סכוויין ת"ל עומדים שעומדין לעולם ולעולמים ^ו(אמר) רבי חמא בר חנינא מאי דכתיב ^זאת בגדי השרד לשרת בקודש אלמלא

ולא יצואו לראות ככלה את הקדש וגו' (סג) ויותר היה נראה דהאי ושמו דזיו היינו שמושכן הדדים ללד חוץ להיות נראין בזלטין כפרוכת כמין שני דדי אשה מיהו קושיא קמיימא שהקשיא דזוכתא קיימא דוחק הוה לשבש הספרים דככולהו גרס והוצא את דזיו ובמקלח ספרים גרסין דצריכיה והצאת אלל באתקפתא דר' יוסי כר' חנינא גרסין ככולהו ^אוהוצא ואי לאו דמסתפינא מחזרייא הוה אמיינא דח' טבעות היו בארון וכן מוריה הפסוק דכתיב ויקח לו ארבע טבעות וזהב ונתת על ארבע פעמונוי דהיינו ארבע קרנותיו כדמתרגמינן וזוהיה נמר כתיב ושתי טבעות על זלעזו האחת ושתי טבעות על זלעזו השנית משמע דארבע טבעות היו על שתי זלעזותיו ללד מאותם ד' שעל ד' פעמונוי דז' טבעות מהם היו דדים קצועין לא יסורו ובארבעה מהם שהיו למטה או למעלה מאותן טבעות היו משמינן דדים בשעת סילוק המסעות לשאת את הארון בהם והיינו הך דכתב בהו ושמו דזיו ואם תאמר מאי פריך הכא רבי יוסי כר' חנינא לישיני דשני מיני דדים היו ים מהם קצועין ויש מהם נכנסין ויוצאין כדפרישית ים לומר דעל כרךך והצאת את הדדים בטבעות אכולהו דדים קאי דלי לא קאי אלא אהנך שהיו משמינן במסעם אם כן הוה ליה למימר נמי וחדרת את הדדים בטבעות שהרי לא פירש מתי הכנים אותם דדים הקצועים אלא כתב בטבעות הארון יהיו הדדים ותחילה היה לו לפרש שהכניםם אלא ודאי אכולהו דדים כתב והצאת את הדדים ומשמע ליה דבשאר קאי אכולהו דדי היכי דהנך שנושאיין בהן לא היו קצועים ה"י איהו לא היו קצועים ממנש במקום אחד שלל יהו זזין כלל ממקומן אלא לכל הפחות נכנסין קלת לכלא ולכלא דהשתא דמו להדדי בתנאקת ולהכי מיייתי נמי קרא דוהוצא דכתב במזבח לגלויי אוהצאת דארון כי היכי דוהוצא דמזבח לא היו הדדים קצועין דהא לא כתב התם לא יסורו ממנו הכי נמי והצאת דארון לא היו ממש קצועין לגמרי ואם תאמר לפי מה שפירש דלכולהו ד' דזין קאי קשה מאי דכתב ציה בההיא קרא לשאת את הארון בהם ואין לתרץ דכולהו ארבעה דדים היו נושאיין ושנים מהם היו ארוכין ושנים האחרים קצרים מהם דבפרק שמי הלחם (מנחות דף טז א:) משמע דבארבעה גברי הוו דרו להו ותו לא וגרסה לי דוהצאת לא קאי אלא אהנך דדים הקצועין שהרי אותם דדים שאינן קצועין מה הוצרך להזכירן כאן לומר והצאת והלא לא היו מכניסין אותן אלא אהרן וצניו בשעת המסעות מדע שהרי ככולהו כתב ונשא צם את השלחן וכן במזבח הנחשת כתיב והוצא את דזיו בטבעות וגו' בשאת אותו ובמזבח הזהב כתב נמי לצמים ללדים לשאת אותו בהמה אלל לא כתב בהן והצאת בציוו ובששייה לא כתב ויצא דכתיב גבי ארון זין בצואה זין צששייה ואע"ג דצברייתא דמלאכת המשכן תניא ד' טבעות היו מקצועות זו שמים בצפוטו ושמים בדרוטו שניון שהיו נותנין הדדים לא היו זזים משם לעולם שנאמר בטבעות הארון וכו' י"ל דלא חשיב אלא אותם ד' טבעות שהזדים קצועין בהן אלל אותם שלא היו הדדים קצועין בהן ולא נעשו אלא לזורך שעת המסעות לא קא חשיב מדע דלא קא חשיב התם טבעות של שלחן ושל מזבח הנחשת והזהב וזכרין עיון: **שמעמידין ציפויין**, י"ל דלפי' יציאי זהב שעליהן בטל לגבי דידהו דכלל דוכתא העץ בטל לגבי המתכת לענין טבילה ולכל מיילי דאמר הך אחר המעמיד ובעצי שטים אינו כן שהרי שלחן של עצי שטים היה ומאופה וזהב ואפי' הכי תורת כלי עליו שהציפו בטל לגבי העץ כדאיתא בשלהי חגיגה (דף כו: ו)ילף לה התם מתקרא:

התחת) תפילין הוא בתחילת הראש והאין הוא רוחבו שני אלצעות כדלמריקן בפי' בהמה אשה (שבת כג, ב) ושערו היה נראה זין זין למצנפת ששם היה מניח את התפילין ואמר מקום ים בראש להניח וז שני תפילין אם כן ים ללמוד כי התפילין רחבים יותר מאצבע לכל הפחות שאם לא היו רחבים אלא אצבע א"כ מקום ים בראש להניח וז' ג' תפילין ואם היינו מפרשים מקום (ש"ס) בראש להניח (שם) [שני תפילין ולא יותר ללא אפילו חצי אצבע, אז אפי' יכולין לומר וללמוד מיהאן דשיעור התפילין שני אלצעות, מיהו למאי דמפרשין בעירובין ומנחת ששיעור מקום תפילין היו מתחילת הראש עד מקום כיוס שער ים לתמונה על שיעורא דמשמעת שסם גדולים הרבה הוא שיעור גדול, בשימושא רבה דתפילין כתוב תמר רבא האי מתאן דבעי למיעבד תפילי מייחי אהע טבא ב' אצבעי על ב' אצבעי ואי הוה טפי שפיר דמי ואי בעיר לא היו פסול, ואין מיימרה לו גמרי ויש שם הסוד מיומרות של האמוראים שאינם בגמ'. מ"ר, שרידו שוורין, דממשור לא נפיק דמסור היינו (שהשני) [שנאחזן] עומא שורז איהו מייחי שכן כותן שוורין יחד, ואימ' משור למאי אהא כיון דכתיב שחוטן כפול ששם וכתיב נמי שזיה שוורין כותן יחד, י"ל דש"ך דער כ"ד חוטינן שפכריות (שהיה) [שהיה] מכל מכל כפול בלא שזירה קמ"ל ששור כן כל (ששה וששה) [חוט וחוטן] בפני עמלן יחד.

פרק שביעי יומא

עב.

נעביד ארבעה דתרי תרי הוו דהו תמניא, ואם תאמר אין הכי נמי נעביד זהב תמניא מנלן ארבעה ותו לא ים לומר פתילים כתיב מיעוט פתילים שנים וכשנקלץ כל אחד הוו ליה ד' ואי אמרת תמניא א"כ אין לדבר סוף אימא ק' ואימא אלף ותפסת מרובה לא

תפסת והא דפריך ואימא זהב נמי ו' היינו כי היכי דליהוי דומיא דשאר מיינן שזו ולעיל כי פריך ואימא כ"ח לא צעי לשנויי תפסת מועט תפסת דהתם לא מלי למימר טפי מנכ"ח וכיון דהוא דבר שיש לו קצבה לא שייך למימר תפסת מרובה לא תפסת ואדרבה יש לתפוס המרובה דיש בכלל מאתים מנה ואע"ג דצפ"ק דר"ה (דף ד:.) אמר מקיש חג השבועות לחג המנוחות מה להלן יש לו תשלומין כל שצעה כו' ופריך ולקיש לחג הסוכות מה להלן ח' כו' ומשיי תפסת מרובה לא תפסת והתם נמי יש לדבר קצבה י"ל דהתם קאמר לחומרא תפסת מרובה לא תפסת דעד ז' ים לו תשלומין ממה נפשך אבל טפי לא דילמא מחג המנוחות ילפינן ובפרק קמא דקידושין (דף יז.) גבי הענקה נמי קאמר תפסת מרובה לא תפסת אע"ג דממה נפשך ים לדבר קצבה יש לומר התם נמי קאמר דתפסת מרובה לא תפסת דמספיקא לא מפיקין ממנוא מן האדון:

כתיב בטבעות הארון וכו' ובכתיב והובא את בדיו בשבועות.

קשיא לי טובא אמאי מיייתי האי קרא דוהוצא ^אדכתיב גבי מזבח הנחשת ושזינן קרא דוהוצאת דמכתיב גבי הארון ועוד שמעתי מקמי דבשעת סילוק מסעות כתיב וזה אהרן וצניו צנסוע הממנה והורידו את פרוכת המסך וכסו צה את ארון העדות וגו' (במדבר ד) עד ופרשו עליו בגד כלל וגו' עד ושמו דזיו משמע דצנסוע המסעות היו משמינן אותן דדים וקשה ודאי כתיב לא יסורו ממנו ורצינו יעקב וחזקלל"י"ש מתרץ זה דושמו דזיו על כתפי הנושאים קאמר להולין ולצי מהסם שהרי צני קהת לא היו שם עדיין עד לאחר שהיו מכניסין כל הכלים לנרתק שלהם כדכתי'

ולא יצואו לראות ככלה את הקדש וגו' (סג) ויותר היה נראה דהאי ושמו דזיו היינו שמושכן הדדים ללד חוץ להיות נראין בזלטין כפרוכת כמין שני דדי אשה מיהו קושיא קמיימא דזוכתא קיימא דוחק הוה לשבש הספרים דככולהו גרס והוצא את דזיו ובמקלח ספרים גרסין דצריכיה והצאת אלל באתקפתא דר' יוסי כר' חנינא גרסין ככולהו ^אוהוצא ואי לאו דמסתפינא מחזרייא הוה אמיינא דח' טבעות היו בארון וכן מוריה הפסוק דכתיב ויקח לו ארבע טבעות וזהב ונתת על ארבע פעמונוי דהיינו ארבע קרנותיו כדמתרגמינן וזוהיה נמר כתיב ושתי טבעות על זלעזו האחת ושתי טבעות על זלעזו השנית משמע דארבע טבעות היו על שתי זלעזותיו ללד מאותם ד' שעל ד' פעמונוי דז' טבעות מהם היו דדים קצועין לא יסורו ובארבעה מהם שהיו למטה או למעלה מאותן טבעות היו משמינן דדים בשעת סילוק המסעות לשאת את הארון בהם והיינו הך דכתב בהו ושמו דזיו ואם תאמר מאי פריך הכא רבי יוסי כר' חנינא לישיני דשני מיני דדים היו ים מהם קצועין ויש מהם נכנסין ויוצאין כדפרישית ים לומר דעל כרךך והצאת את הדדים בטבעות אכולהו דדים קאי דלי לא קאי אלא אהנך שהיו משמינן במסעם אם כן הוה ליה למימר נמי וחדרת את הדדים בטבעות שהרי לא פירש מתי הכנים אותם דדים הקצועים אלא כתב בטבעות הארון יהיו הדדים ותחילה היה לו לפרש שהכניםם אלא ודאי אכולהו דדים כתב והצאת את הדדים ומשמע ליה דבשאר קאי אכולהו דדי היכי דהנך שנושאיין בהן לא היו קצועים ה"י איהו לא היו קצועים ממנש במקום אחד שלל יהו זזין כלל ממקומן אלא לכל הפחות נכנסין קלת לכלא ולכלא דהשתא דמו להדדי בתנאקת ולהכי מיייתי נמי קרא דוהוצא דכתב במזבח לגלויי אוהצאת דארון כי היכי דוהוצא דמזבח לא היו הדדים קצועין דהא לא כתב התם לא יסורו ממנו הכי נמי והצאת דארון לא היו ממש קצועין לגמרי ואם תאמר לפי מה שפירש דלכולהו ד' דזין קאי קשה מאי דכתב ציה בההיא קרא לשאת את הארון בהם ואין לתרץ דכולהו ארבעה דדים היו נושאיין ושנים מהם היו ארוכין ושנים האחרים קצרים מהם דבפרק שמי הלחם (מנחות דף טז א:) משמע דבארבעה גברי הוו דרו להו ותו לא וגרסה לי דוהצאת לא קאי אלא אהנך דדים הקצועין שהרי אותם דדים שאינן קצועין מה הוצרך להזכירן כאן לומר והצאת והלא לא היו מכניסין אותן אלא אהרן וצניו בשעת המסעות מדע שהרי ככולהו כתב ונשא צם את השלחן וכן במזבח הנחשת כתיב והוצא את דזיו בטבעות וגו' בשאת אותו ובמזבח הזהב כתב נמי לצמים ללדים לשאת אותו בהמה אלל לא כתב בהן והצאת בציוו ובששייה לא כתב ויצא דכתיב גבי ארון זין בצואה זין צששייה ואע"ג דצברייתא דמלאכת המשכן תניא ד' טבעות היו מקצועות זו שמים בצפוטו ושמים בדרוטו שניון שהיו נותנין הדדים לא היו זזים משם לעולם שנאמר בטבעות הארון וכו' י"ל דלא חשיב אלא אותם ד' טבעות שהזדים קצועין בהן אלל אותם שלא היו הדדים קצועין בהן ולא נעשו אלא לזורך שעת המסעות לא קא חשיב מדע דלא קא חשיב התם טבעות של שלחן ושל מזבח הנחשת והזהב וזכרין עיון: **שמעמידין ציפויין**, י"ל דלפי' יציאי זהב שעליהן בטל לגבי דידהו דכלל דוכתא העץ בטל לגבי המתכת לענין טבילה ולכל מיילי דאמר הך אחר המעמיד ובעצי שטים אינו כן שהרי שלחן של עצי שטים היה ומאופה וזהב ואפי' הכי תורת כלי עליו שהציפו בטל לגבי העץ כדאיתא בשלהי חגיגה (דף כו: ו)ילף לה התם מתקרא:

התחת) תפילין הוא בתחילת הראש והאין הוא רוחבו שני אלצעות כדלמריקן בפי' בהמה אשה (שבת כג, ב) ושערו היה נראה זין זין למצנפת שששם היה מניח את התפילין ואמר מקום ים בראש להניח וז שני תפילין אם כן ים ללמוד כי התפילין רחבים יותר מאצבע לכל הפחות שאם לא היו רחבים אלא אצבע א"כ מקום ים בראש להניח וז' ג' תפילין ואם היינו מפרשים מקום (ש"ס) בראש להניח (שם) [שני תפילין ולא יותר ללא אפילו חצי אצבע, אז אפי' יכולין לומר וללמוד מיהאן דשיעור התפילין שני אלצעות, מיהו למאי דמפרשין בעירובין ומנחת ששיעור מקום תפילין היו מתחילת הראש עד מקום כיוס שער ים לתמונה על שיעורא דמשמעת שסם גדולים הרבה הוא שיעור גדול, בשימושא רבה דתפילין כתוב תמר רבא האי מתאן דבעי למיעבד תפילי מייחי אהע טבא ב' אצבעי על ב' אצבעי ואי הוה טפי שפיר דמי ואי בעיר לא היו פסול, ואין מיימרה לו גמרי ויש שם הסוד מיומרות של האמוראים שאינם בגמ'. מ"ר, שרידו שוורין, דממשור לא נפיק דמסור היינו (שהשני) [שנאחזן] עומא שורז איהו מייחי שכן כותן שוורין יחד, ואימ' משור למאי אהא כיון דכתיב שחוטן כפול ששם וכתיב נמי שזיה שוורין כותן יחד, י"ל דש"ך דער כ"ד חוטינן שפכריות (שהיה) [שהיה] מכל מכל כפול בלא שזירה קמ"ל ששור כן כל (ששה וששה) [חוט וחוטן] בפני עמלן יחד.

ואין דנין בפי' מתבשרים, ופרכת חשיב כלי יותר מרימון, והוה מצי למימר נמי וילף ליל מכלת דכתיב ופרשו (עליו) בגד [מללן] מכלת, אלא לא מייירי אלא בגדדים שחזבים כי הוא לא הוה [אלא] כיסוי בעלמא, וכתבי' והבאת את הבדים בבטבעות, משמע שהולכין ונאין

עין משפט

נר מצוה

בד א מיי' פ"ט מהל' כלי המקדש הלכה ג סגמ

לזון רלח:

בה ב שם הלכה י' נופ"צ

הלכה יג:]

ג [מיי' פ"ט מהלכות כלי המקדש הלכה יג:]

מוסף רש"י

דרך גדילתן: התחמון למטה והעליון למעלה (סוכה מה:). שמעמידין את צפויין. הלפיון של זהב קצוע בהן במסמרות של זהב דלכתיב (שמות כו) ואת הקרשים תלפס זהב ואלה היה עושה טס ארון כדמות הקרש שיעמוד מאליו (שם). שמא תאמר אבד סבדך. משגגנו האל מועד בטל לו עולמית, ובטל סכוויין. תחולתם ומבטס כדמתרגמינן בטל נא (בראשית טו) אימתי כען למלא (שם).

רבינו חננאל

כליל תכלת, ואינו כתיב בו שש. ואסיקנא חד קרא לשאר מינין דלא כתיב בהו שש. נמצא התכלת של מעיל ששה חוטינן, וכתביב ביה כליל, כלומר תכללהו לשנים נמצאו י"ב חוטינן. פרכת כ"ד. ארבעה ושיחא שיחא הא כ"ד. חשן ואפוד ארבעה מינין, ו' בכל אחד הרי כ"ד חוטינן, וחות וזה שוב בכלל מין הרי כ"ח חוטינן. המקרע בגדי כהונה עובר בלאו שגאמר לא יקרא. וכן המזוזה היושן מן האפוד, שנאמר ולא יסורו חושן וגו', וכן המסיר כדי ארון שנאמר לא יסורו ממנו. והכתבי' והבאת את הדדים בטבעות, מכללי שהיה מסירם. ושנינן מתפרקין היו ולא נשמטין, אלא כיון תלויין היו. תניא כשנויין. עצי שטים עומדים שעומדין [נדריך] גדילתן. כלומר אינו רשאי להפך. בגדי שרד אלו בגדי כהונה שכתפין על עונות ישראל כמו שכתבנו למעלה.

תו"ם ישינים (המשך)

ואמר כך שזרין כל המינין יחד. ה"ר יוסף. מאי משמע דהאי שש ישינא דברייתא הוא. להכי נקט בעייתו בשש ואע"ג דמביעיל ליה בדה, משום דתמלחא כי פשטינן דבר(ים) תעלה דג בדה דהיינו פשטן א"כ שש מני פשטן הו', דהא כתיב מכתבו דג שש משור, אלל אם נקט בעייתו בדה לא פירש עדיין שיש לו לרע מה הוא שש אפי"ג שהינו יודעיים אותו. ומיהו ואימא עמרא ב'ו', מיהו אמרו לא קאמר אימא קצנס הוא ממש כיון פשטן שעולה דג בדה ולא מישילו והא דלי אפי' שר בלגדי כהונה שלא מצינו שער בשם אלל בן דוקא. ויש שרוצים ללמוד מכאן שאסור לתפור [בגדי למר כחוטן] (ג)של קצנות דהיינו מין פשטן שעולה דג בדה כדלמריקן הלא, והא דלמריקן במשניות [כלאיש פ"ט מ"א] והשפלת והקצנות שמתרין לא הוה כו' דמשמע [שאינו] מין פשטן, היה אמר ה"ר אפרים פ"ט אומר קצנס שמשניות אינו קצנס' אלל דפ"ג דכלאים [ג]מן שזיה עשה אתה לנ"ה וזהו ואותו שלט עושה בכל ארבע שאלן לנו פשטן. ורבינו שרגליום העולם לתפור בחוטי קצנס שזרין קצנא, והן

שמעין דהכא מופרשא שפיר דפשיטת' ליה לתלמודא דכל בגדים האמורים בתורה קתם אינו אלל למר ופשמים כדלמריקן במנחות (לג), [ו]בימות [ד, ב] ובשבת [כו, ב] דתנא דבי רבי ישמעאל כל מקום שנאמר בגדים בתורה קתם ופרט ק"ל הכתוב באלה למר ופשמים אף כל למר ופשמים, א"כ פשיטת' ליה דלאו היינו קצנס אפילו לרצון דפליגי על מנא דבי רבי ישמעאל כדלמריקן בריש יבמות (הא) והכא מדורן דמפקי ליה מתקא דבספרין דפארי פשמים, ועוד דלא פליגי עליה אלל גבי ציית דווקא משום דווקא דרעא ורעכך מין מץ קא אלל בעלמא אפי' לכו לכוילי עלמא דרשא למר ופשמים כדפרישית בשבת וביבמות. מ"ר. וכן תמלא בסי' שריו שמואל אלל שלא הויא רבנן דפליגי עליה. ניצ"ח בושחן **הבשפט** ואפוד. אלל לא צעי למיפקר ויוליף מנחות שחוטן כפול ששה, דרצין דער שיש מינין הריבז דמצד שיש מינין הריבז) ואל יוצית כמות שאלן זו אלל מין אחד. ע"כ עמוד קודם

ואין דנין בפי' מתבשרים, ופרכת חשיב כלי יותר מרימון, והוה מצי למימר נמי וילף ליל מכלת דכתיב ופרשו (עליו) בגד [מללן] מכלת, אלא לא מייירי אלא בגדדים שחזבים כי הוא לא הוה [אלא] כיסוי בעלמא, וכתבי' והבאת את הבדים בבטבעות, משמע שהולכין ונאין